

Løve end herigjennem. Den Ting tror jeg ikke noget Menneſte, efter hvad der ſtete i Gaar, kan forſøge paa at bortekamotere, hvormeget man end vil det af Kriſtentjærlighed; thi ſaameget er ſikkert, at nu ligger det klart for; hidtil har vel Ingen tvivlet paa, at Regjeringen var enig dert, men en ſaa aaben Erklæring om, at Regjeringen anſer Landſthingets Behandlingsmaaade af Proviſorierne for god Praxis, tror jeg, Ingen havde ventet. At det ikke er Veien til Enighed, at en ſaadan Erklæring afgives af Regjeringen, tror jeg, vi alle kunne være enige om, men ſaa længe det er Tilfældet, hvorfor ſaa formane hverandre. Hvor Skylden ligger, bliver mere og mere klart, og det kan maaffe ogſaa være nyttigt. — Jeg vender herefter tilbage til den ærede Krigsministers Forſøg paa at forsvare Gendarmernes Færd. Det Spørgsmaal har ſenere været berørt af mange Medlemmer, og jeg ſkal ikke komme ind paa de enkelte Fakta. Jeg tror imidlertid, at den ærede Miniſter vil indrømme en Ting, at det, der er ſket baade i Mars og Brønderſlev, vilde ikke være ſket i en Konflikt med Kjøbenhavnſ Politii (Modſigelse). Nei, ſaadanne Ting ere ikke ſtete her i Kjøbenhavn i lignende Tilfælde. (Dineſen: Syderup!) Ved Syderup bleve ingen Menneſter ſlaaede ihjel, paa ingen mulig Maade. Der er ikke Tale om, at en kjøbenhavnſt Betjent, fordi han er ved at falde over nogle Oldtønder og bliver greben i Struben vilde fyre løs to livsfarlige Skud lige ud i Luften uden at ſe eller tænke paa, hvem han ramte. En kjøbenhavnſt Betjent er endogſaa meget varſom med at bruge ſin Stav, og det er dog et meget mindre farligt Vaaben end en Revolver. Det er ſaa ubegribeligt, hvad der er ſket i Mars; det kan maaffe undſtyldes med Angſt hos Gendarmen, men fra et Politiiſtandpunkt ſet er det en Malakonduite ſaa forførdelig, at man ikke har oplevet noget lignende fra nogen ſtor Stads Politii. Men det er ganſke naturligt; det ligger i, at Politiet har en anden Inſtrug og har andre Vaaben. Men Gendarmene, alſaa en Skare af Menneſter, der aldeles ingen Politiiuddannelse har, og ſom ſtaar noget undet det Pres, der følger med at være lidet afholdt i Befolkningen — thi det er trods Alt, hvad her ſiges, et Faktum, det foreligger der talrige Vidneſbyrd om, det ene efter det andet, hvor lidet afholdte de ere — Gendarmene alſaa, ſaadanne Folk, ſom ere ſærlig friſtede til at lade Videnſtaben eller Angſten løbe af med ſig, og ſom ingen Politiiuddannelse har, dem forſnyer man med ſtarpladte Vaaben og med en Inſtrug, ſom er aldeles utaalelig. Den lyder ſaaledes:

„Naar Kommandoet angribes eller paa anden Maade fornærmes, kan det af egen Drift og paa eget Anſvar foretage, hvad der maatte være fornødent i Anledning deraf. Navnlig kan det anholde dem, der ved Skjældsord eller paa anden Maade fornærme det, og bruge ſine Vaaben mod dem, der voldelig overfalde det eller gjøre det Modſtand eller overtræde dets i Tjenestens Medfør givne Befalinger. Den Skyldige, ſom derved kommer til Skade eller omkommer, tager Skade for Hjæmgiæld og ligger paa ſine Gjeringer“. Naar man forſnyer et ſaadant Korps med en ſaadan Inſtrug og ſaa med Midler til at ſlaa løs, ſaa er det ganſte klart, at ſaa har man i Birkeligheden baaret ſig ligeſaa uforſtændig ad, ſom hvis man gav en lille Dreng en Piſtol i Haanden og lod ham gaa ud paa Gaden og gjøre, hvad han vilde. Saa har man Anſvaret for, hvad der ſker, og ſaa nytter det ikke bagefter at ville undſkyldte. Der er kun en Ting at gjøre, nemlig at indrømme, at der er begaaet et Misgreb fra Regjeringens Side, et Misgreb, ſom er fuldstændig ubegrundet og ubegribeligt. Hvad kan have bevæget Regjeringen til at gjøre ſaadan Noget? Der er ikke Nogetsomhelst i vore Forhold, ſom kunde foranledige det. Alt, hvad man har ſøgt at anføre derfor i Dag, har ikke været andet end Henviſning til Truſter, ſmaa tumultuariffe Oprin hiſt og her langt tilbage i Tiden. Der er ikke det Mindſte i alt, hvad der er paſſeret, der er i Stand til at begrunde, hvorfor Regjeringen har indført Gendarminstitutionen og opretholder den til Trods for Befolkningens Modſtand. En ſaadan Begrundelse have vi hverken hørt fra den ærede Juſtitsminiſter eller den ærede Krigsminiſter; i hvad der er ſagt i alle de ſmaa Forſvar, der ere førte for Gendarmernes Handlemaaade og talt om Storpolitii mere eller mindre klart, have vi ikke hørt en enſte Tøddel eller Forſøg paa en blot tilnærmelsesvis Begrundelse af, at man har indført et ſaadant Korps her i Landet uden Folkeſthingets Medvirkning, efter at have ſendt dette hjem, og endnu mindre har man kunnet forsvare Opretholden af dette Korps ved Midler, ſom man ikke er i Stand til at give en blot nogenlunde konſtitutionel Begrundelse af. Den ærede Krigsminiſter kommer her med et Forſlag til Gendarmstyrkens Forøgelse og Forſlag til Godkjendelse af diſſe Loves Indhold. Den ærede Miniſter forlanger de fornødne Midler til diſſe Loves Beſtaen og Udvidelse, ſom han uden Folkeſthingets Samtykke har givet. Og ſaa ſtaar den ærede Miniſter med diſſe Forſlag ude af Stand til blot med et enſte Ord at be-